

Please note! This is a self-archived version of the original article.

Huom! Tämä on rinnakkaistalenne.

To cite this Article / Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Katto, L. (2021) Opin polulla. TAMK-blogi, 3.9.2021.

URL: <https://blogs.tuni.fi/tamkblogi/teema2/opin-polulla/>

Opin polulla

3.9.2021 — Emmi Suominen

Opiskelu- ja urapolut eivät aina ole suorita ja kuopattomia. Tämän tietää omakohtaisesti erikoissuunnittelija Leena Katto, jonka oma polku ei edennyt ihan niin kuin hän nuorena suunnitteli. Hän haluaa muistuttaa, etteivät käännteet ja tauot opinnoissa ja työssä merkitse epäonnistumista.

Uusi lukuvuosi on aluillaan. Ilmassa on jännitystä, tuleva kiehtoo ja kauhistuttaakin. Erityisesti etäopiskelun mahdollinen jatkuminen jakaa tunteita. [Yle uutisoi](#) elokuun alussa, että osa korkeakouluopiskelijoista harkitsee väli vuoden pitämistä tai jopa opintojen lopettamista. Haluan heti alussa sanoa sen, mitä olen opintojaan aloittavalle esikoiselleni viimeisen vuoden aikana toistellut: ”Polkuja on monia. Sinä kuljet omasi, eivätkä vuodet koskaan kulu hukkaan, miten ikinä ne elätkin.”

Itse sain tutkintoni juuri valmiiksi, nipin napin alle nelikymppisenä. Opiskelupolkuni on ollut varsin nykyaikainen, vaikka alkoikin perinteisesti. Ylioppilastutkinnon jälkeen aloitetut AMK-opinnot venyivät kolmen sijaan kuuteen vuoteen, sillä välillä perheemme kasvoi kahdella tyttärellä. Kahden valmistumista seuranneen työvuoden jälkeen oli jälleen aika viettää muutama vuosi kotiympyröissä perheen kasvaessa kahden tyttären verran lisää. Töihin paluuta pohtiessani olin siis ollut peräti kahdeksan vuotta pois alalta, johon minulla oli pätevyys tietojenkäsittelyn tradenomitutkintoni ansiosta. Paha vaan, että kotiäitivuosien ja kassatöiden jälkeen ammatillinen itsetuntoni oli hivenen alamaissa. Kynnys palata opetusteknologian pariin oli korkea, sillä teknologia ja koulutusmaailma olivat kymmenen vuoden aikana ottaneet aimo harppauksen eteenpäin. Kiitos koulutusjärjestelmän muutoksen, minulla oli mahdollisuus hakea AMK-tutkinnolla yliopistoon, ja näin pääsin takaisin kiinni

alaan, joka on minulle mieluinen. Sainpa samalla erään lapsuushaaveeni toteutettua - minusta tuli opettaja! Siinä sivussa perhe kasvoi vielä yhdellä pojalla.

Valmistuminen tapahtui yhden opintojärjestelmästä tulleen sähköpostin välityksellä: ”Olet hakenut tutkintoa Korpin kautta. Tutkintohakemuksesi ’Filosofian maisterin tutkinto’ on käsitelty ja se on kirjattu opintorekisteriin. Tutkintotodistus lähetetään sinulle postitse. Onnea tutkinnosta! Informaatioteknologian tiedekunta.” Siinä se. Ei torvisoittoa eikä juhlapuheita.

Usein valmistumiseen, kuten elämään yleensäkin, liittyy paljon odotuksia ja ennakkokäsityksiä, joiden mukaan yksilön tulisi toimia. Oma opiskelupolkuni saattaa vaikuttaa jollekin tuskallisen pitkältä. ”Maisteriksi 21 vuotta ylioppilastutkinnon jälkeen” ei todellakaan ollut 19-vuotiaani minäni tulevaisuuden suunnitelman otsikko. Kuitenkin kaikki se, mitä noiden vuosien aikana on tapahtunut, on ollut minun elämäni, sitä kaikkein tärkeintä.

Puheessaan Harvardin yliopiston valmistuvalle luokalle J. K. Rowling (2008) kertoo, että mikäli omistaisi ajankääntäjän, hän kävisi kertomassa 21-vuotiaalle minälleen, että onnen voi saavuttaa vasta, kun lakkaa ajattelemasta elämäänsä ansioluettelona. Tämän ajatuksen haluan jättää teille, jotka olette aloittamassa tai jatkamassa opintojanne. Ihmisarvosi ei ole opintopisteissä tai arvosanoissa. Pidä huolta rakkaistasi ja ystävistäsi, tutustu uusiin ihmisiin. Seikkaile. Tämä on sinun polkusi.

Teksti: FM Leena Katto

Kirjoittaja on vastavalmistunut nelikymppinen suurperheen äiti, joka työajalla vaihtaa kaurapuuron kauhomisen digipedasopan hämmentämiseen.

Lähde: Rowling, J. K. (5.6.2008). The Fringe Benefits of Failure and the Importance of Imagination. *The Harvard Gazette*. Saatavilla [tällä sivulla](#).